

pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/18/CE a Consiliului din 14 februarie 2006, trebuie interpretate în sensul că o persoană impozabilă beneficiază de dreptul de deducere în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată achitată pentru prestările de servicii furnizate de o altă persoană impozabilă care nu este înregistrată în scopuri de taxă pe valoarea adăugată atunci când facturile referitoare la acestea conțin toate informațiile impuse de respectivul articol 22 alineatul (3) litera (b), în special cele necesare pentru identificarea persoanei care a întocmit facturile menționate și a naturii serviciilor furnizate.

2. Articolul 17 alineatul (6) din A șasea directivă 77/388, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/18, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care exclude dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată plătită de o persoană impozabilă unei alte persoane impozabile, prestatoare de servicii, atunci când aceasta din urmă nu este înregistrată în scopuri de taxă pe valoarea adăugată.

(¹) JO C 37, 13.2.2010.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 22 decembrie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunal Supremo — Spania) — Asociación de Transporte Internacional por Carretera (ASTIC)/ Administración General del Estado

(Cauza C-488/09) (¹)

(Convenția TIR — Codul vamal comunitar — Transport efectuat sub acoperirea unui carnet TIR — Asociație garantă — Descărcare neregulamentară — Determinarea locului încălcării — Recuperarea drepturilor de import)

(2011/C 63/16)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Asociación de Transporte Internacional por Carretera (ASTIC)

Pârâtă: Administración General del Estado

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Tribunal Supremo — Interpretarea articolului 221 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 03/vol.5, p. 52), a articolului 454 alineatul (3) și a articolului 455 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol.7, p. 3) — Transporturi efectuate sub acoperirea unui carnet TIR —

Infrațiuni sau nereguli — Loc — Procedură — Recuperare ulterioară a taxelor de import sau de export

Dispozitivul

1. Articolele 454 și 455 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului vamal comunitar trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care prezumția de competență în materia recuperării unei datorii vamale a statului membru pe teritoriul căruia a fost constatată o infracțiune săvârșită în cursul unui transport TIR este înlăturată ca urmare a unei hotărâri prin care se stabilește că respectiva infracțiune a fost comisă pe teritoriul unui alt stat membru, autoritățile vamale din acest ultim stat devin competente să recupereze datoria în cauză, cu condiția ca faptele constitutive ale infracțiunii respective să fi fost deferite justiției în termen de doi ani de la data la care asociația garantă pentru teritoriul pe care a fost săvârșită aceeași infracțiune a fost înștiințată despre aceasta.
2. Articolul 455 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2454/93 coroborat cu articolul 11 alineatul (1) din Convenția vamală privind transportul internațional de mărfuri sub acoperirea carnetelor TIR, semnată la Geneva la 14 noiembrie 1975, trebuie interpretat în sensul că, în circumstanțe precum cele din cauza principală, o asociație garantă nu poate invoca termenul de prescripție prevăzut de aceste dispoziții în cazul în care autoritățile vamale din statul membru pentru al cărui teritoriu este responsabilă asociația respectivă îi aduc la cunoștință, în termen de un an de la data de la care autoritățile menționate au fost informate despre hotărârea executorie prin care a fost desemnată competența lor, faptele care au dus la nașterea datoriei vamale pe care asociația va trebui să o achite până la concurența sumei maxime garantate.

(¹) JO C 63, 13.3.2010.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 22 decembrie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel — Belgia) — în procedura privind RTL Belgium SA, fostă TVi SA

(Cauza C-517/09) (¹)

(Directiva 89/552/CEE — Servicii de difuzare a programelor de televiziune — Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel — Noțiunea de instanță națională în sensul articolului 267 TFUE — Necompetența Curții)

(2011/C 63/17)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel

Parțile din acțiunea principală

RTL Belgium SA, fostă TVi SA

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audio-visuel (Belgia) — Interpretarea articolului 1 litera (c) din Directiva 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 298, p. 23, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 215) — Libera prestare a serviciilor — Servicii de transmisie de televiziune — Noțiunile „furnizor” de serviciu audiovizual și „control efectiv asupra selecționării programelor și asupra organizării acestora” — Noțiunea de instanță națională în sensul articolului 267 TFUE

Dispozitivul

Curtea nu este competentă să răspundă la întrebarea adresată de Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audio-visuel prin decizia din 3 decembrie 2009.

(¹) JO C 51, 27.2.2010.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 22 decembrie 2010 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunal administrativ de Paris — Franța) — Ville de Lyon/Caisse des dépôts et consignations

(Cauza C-524/09) (¹)

[Trimitere preliminară — Convenția de la Aarhus — Directiva 2003/4/CE — Accesul publicului la informații despre mediu — Directiva 2003/87/CE — Sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră — Regulamentul (CE) nr. 2216/2004 — Sistem de registre standardizat și securizat — Acces la datele cu privire la tranzacții în domeniul cotelor de emisie de gaze cu efect de seră — Refuz de a comunica — Administrator central — Administratori naționali de registru — Natura confidențială a datelor deținute în registre — Derogări]

(2011/C 63/18)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal administrativ de Paris

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Ville de Lyon

Pârâtă: Caisse des dépôts et consignations

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Tribunal administrativ de Paris — Interpretarea Directivei 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu (JO L 41, p. 26, Ediție specială, 15/vol. 9, p. 200) și a Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13

octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (JO L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78), precum și a articolelor 9 și 10 și a anexei XVI la Regulamentul (CE) nr. 2216/2004 al Comisiei din 21 decembrie 2004 privind un sistem de registre standardizat și securizat în conformitate cu Directiva 2003/87/CE și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 386, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 37, p. 250) — Acces la informațiile despre tranzacțiile privind cotele de emisie de gaze cu efect de seră — Refuz de comunicare a informațiilor respective — Competențe ale administratorului central și, respectiv, ale administratorului național de registru — Caracter confidențial al informațiilor deținute în registre și posibilitățile de derogare

Dispozitivul

1. O cerere prin care se urmărește comunicarea de date cu privire la tranzacții precum cele în discuție în acțiunea principală, referitoare la numele titularilor conturilor de origine și de destinație a transferurilor de cote de emisie, la cotele sau la unitățile Kyoto implicate în aceste tranzacții, precum și la data și la ora tranzacțiilor respective, intră sub incidența exclusivă a normelor specifice de comunicare către public și de confidențialitate cuprinse în Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului, în versiunea ce rezultă din Directiva 2004/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 2004, precum și a celor cuprinse în Regulamentul (CE) nr. 2216/2004 al Comisiei din 21 decembrie 2004 privind un sistem de registre standardizat și securizat în conformitate cu Directiva 2003/87/CE și cu Decizia nr. 280/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului.
2. Date cu privire la tranzacții precum cele solicitate în acțiunea principală de către o colectivitate publică ce dorește să renegocieze o convenție de delegare a unui serviciu public constituie date confidențiale în sensul Regulamentului nr. 2216/2004 și, în conformitate cu articolele 9 și 10 din acesta coroborate cu punctele 11 și 12 din anexa XVI la regulamentul menționat, astfel de date, în lipsa acordului prealabil al titularilor conturilor în cauză, nu pot fi consultate în mod liber de marele public decât în zona publică a site-ului web al registrului comunitar independent de tranzacții începând cu data de 15 ianuarie a celui de al cincilea an (X+5) de după anul (X) de finalizare a tranzacțiilor referitoare la transferurile de cote de emisie.
3. Deși, pentru punerea în aplicare a Regulamentului nr. 2216/2004, administratorul central este singurul competent să aducă la cunoștința marelui public datele menționate la punctul 12 din anexa XVI la acest regulament, administratorul național de registru este cel cărui îi revine obligația ca, în cazul în care este sesizat cu o cerere vizând comunicarea unor astfel de date privind tranzacțiile, să respingă el însuși cererea în măsura în care, în lipsa acordului prealabil al titularilor conturilor respective, acest administrator este obligat să asigure confidențialitatea datelor menționate atât timp cât nu pot fi comunicate în mod legal marelui public de către administratorul central.

(¹) JO C 37, 13.2.2010.